

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Štullerové a soudců JUDr. Ivy Kaňákové a Mgr. Václava Trajera, v právní věci **žalobce: APAG Elektronik s.r.o.**, IČ: 498 13 005, se sídlem Pardubice, Průmyslová 387, zastoupeného Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Týn 1049/3, **proti žalovanému: Finanční úřad v Litoměřicích**, se sídlem v Litoměřicích 1, Masarykova 2000, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009, č.j. 100799/09/196940507341,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žalobci **bude vrácen** zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009, č.j. 100799/09/196940507341, jimž nebylo vyhověno námitce žalobce proti exekučnímu příkazu na prikázání jiné pohledávky, který dne 23. 10. 2009 vydal pod č.j. 96627/09/196940507341 Finanční úřad v Litoměřicích.

Žalobce v žalobě namítl, že zásadně nesouhlasí s názorem žalovaného, že by byl v postavení poddlužníka, neboť dlužníku ke dni vydání exekučního příkazu nic nedlužil. Pohledávky, které byly základem pro rozhodnutí žalovaného, neexistují, protože zanikly na základě zaplacených faktur a započtením pohledávek na základě dohody. Názor žalovaného, že námitku, že dlužník nemá vůči žalobci pohledávky, může žalobce uplatnit v samotném sporu podle části třetí o.s.ř., žalobce nepřijímá a domnívá se, že tuto skutečnost měl žalovaný zkoumat již v rámci samotného daňového řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, aby soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) odmítl.

Uvedl, že eviduje za daňovým dlužníkem CZECHTRONIC s.r.o., IČ: 46708791 splatné daňové pohledávky, které dlužník v zákonné lhůtě nezaplatil. Exekučním titulem pro daňovou exekuci je výkaz nedoplatků. V daném případě to byly výkazy nedoplatků ze dne 25. 1. 2008, pod č.j. 7406/08/196912/6436, ze dne 23. 4. 2008 pod č.j. 55779/08/196912/6436, ze dne 19. 8. 2009 pod č.j. 80226/09/196912507412 a ze dne 6. 10. 2009 pod č.j. 91713/196912507412, pro daňové nedoplatky v celkové výši 3.364.726,- Kč, když všechny nedoplatky na těchto výkazech byly ke dni jejich vydání vykonatelné podle § 32 odst. 13 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Při vymáhání daňových nedoplatků jsou u daňových dlužníků prověřovány

jejich majetkové poměry a přitom bylo zjištěno, že dlužník eviduje za žalobcem dosud neuhrazené pohledávky. Postavení poddlužníka je dáno ze zákona osobě, která je v postavení povinného vůči dlužníkovi.

Dále uvedl, že žalobci byl exekuční příkaz doručen dne 27. 10. 2009, ten proti němu podal v zákonem stanovené lhůtě námitky. Jedinou námitkou bylo tvrzení žalobce, že není v postavení poddlužníka, neboť dlužníku CZECHTRONIC s.r.o. nic nedluží a navrhuje zrušit napadený exekuční příkaz. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2009 č.j. 100799/09/196940507341 podané námitce nevyhověl. Žalovaný poukázal na to, že daňové exekuční řízení je zvláštním druhem řízení, které směřuje k vymáhání daňových nedoplateků v případě, že daňový dlužník nezaplatí splatný daňový nedoplatek v zákonné lhůtě. Podle § 73 odst. 4 písm. a) daňového řádu je exekucním titulem pro daňovou nebo soudní exekuci vykonatelný výkaz nedoplateků. Náležitosti výkazu nedoplateků jsou uvedeny v § 73 odst. 5 daňového řádu. Podle ustanovení § 73 odst. 6 písm. a) téhož zákona se daňová exekuce provádí vydáním exekučního příkazu, v daném případě na příkázání na peněžní prostředky daňových dlužníků na účtech vedených u bank nebo jiné pohledávky. Žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s ustanovením § 73 daňového řádu, podle kterého se pro výkon daňové exekuce používá přiměřeně zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o.s.ř.“). Příkázáním pohledávky mohou být exekucí postiženy všechny pohledávky dlužníka vůči třetím osobám, jejichž druh plnění je určen v penězích, pokud nejde o pohledávky, které podléhají exekuci podle § 317 o.s.ř. Přitom není rozhodující, zda v době nařízení exekuce je pohledávka již splatná, či nikoli, Při nařízení exekuce příkázáním jiné pohledávky se nezjišťuje, zda příkázaná pohledávka skutečně existuje a v jaké přesné výši existuje. Vzhledem k tomu, že měl žalovaný doklady (účetní sestavu neuhrazených faktur) o tom, že dlužník má za žalobcem neuhrazené pohledávky, vydal podle § 73 odst. 6 písm. a) a § 73 odst. 7 daňového řádu s přiměřeným použitím § 312 o.s.ř. exekuční příkaz na příkázání jiné pohledávky. Výkon rozhodnutí příkázáním jiné peněžité pohledávky povinného než pohledávky z účtu u peněžního ústavu nebo nároku uvedeného v § 299 lze nařídit i v případě, že pohledávka povinného se stane splatnou teprve v budoucnu, jakož i v případě, že povinnému budou dílčí pohledávky z téhož právního důvodu v budoucnu postupně vznikat. Z podkladu, které měl žalovaný k dispozici, je zřejmé, že žalobce s dlužníkem spolupracoval dlouhodobě a na základě určitého právního důvodu mezi nimi vznikaly vzájemné pohledávky a závazky. V době vydání exekučního příkazu na příkázání jiné pohledávky měl žalovaný zákonný důvod pro jeho vydání a při rozhodování o námitce proti tomuto exekučnímu příkazu neměl důvod k zastavení řízení, protože nebylo vyloučeno, že ze stejného právního důvodu budou nové pohledávky daňového dlužníka za žalobcem vznikat. Dále žalovaný uvedl, že žalobce není v tomto sporu aktivně legitimován. Rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušení oprávněných zájmů žalobce ani nebyl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení jeho práv v exekučním řízení. Žalobce od počátku řízení argumentuje, že žádný závazek vůči dlužníkovi nemá a v rozhodné době neměl, neboť již před doručením exekučního příkazu byly pohledávky buď uhrazeny nebo započteny.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se otázkou, zda návrh byl podán osobou oprávněnou.

Aktivní legitimací poddlužníka v řízení před správními soudy se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 5. 2010, č.j. 5 Afs 33/2008-180. Nejvyšší správní soud uvedl, že odděleně od otázky oprávnění k podání námitky proti exekučnímu příkazu je třeba posoudit otázku aktivní legitimace poddlužníka k podání správní žaloby proti rozhodnutí správce daně o námitce proti exekučnímu příkazu. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. je aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu založena tvrzením žalobce, že byl na svých právech rozhodnutím správního orgánu zkrácen přímo nebo

v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení před správním orgánem. Pokud je žaloba podána osobou, která aktivně legitimována k podání žaloby není, je na místě odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. „Poddlužník“, který tvrdí, že nemá povinnost vůči daňovému dlužníkovi z důvodu uvedeného v exekučním příkazu ničeho plnit (ať již proto, že tento závazek nikdy nevznikl, že zanikl některým zákonem předvídaným způsobem nebo že došlo k jeho promlčení), zároveň tvrdí, že nemůže být exekučním příkazem nařizujícím exekuci postižením jiné peněžitě pohledávky nijak na svých právech dotčen. Práv poddlužníka se totiž takový exekuční příkaz může dotknout pouze v případě, že skutečně má závazek vůči daňovému dlužníkovi. Pouze tehdy poddlužníkovi vznikají povinnosti z exekučního příkazu, tj. zákaz dluh daňovému subjektu vyplatit, provést na něj započtení, jinak s ním nakládat a, po nabytí právní moci exekučního příkazu a po splatnosti dluhu, povinnost pohledávku daňového dlužníka vyplatit správci daně. Naopak v případě neexistence pohledávky k datu doručení exekučního příkazu „poddlužníkovi“ žádná z těchto povinností z povahy věci vzniknout nemůže. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu za dotčení na právech nepovažuje ani možnost podání poddlužnické žaloby správcem daně proti „poddlužníkovi“. Žalobu na plnění v občanském soudním řízení může podat kterýkoli procesně legitimovaný subjekt proti kterémukoli jinému procesně legitimovanému subjektu, přičemž je na uvážení žalobce, koho v žalobě za žalovaného označí. Zda je takto uplatněná žaloba důvodná či nikoli, rozhoduje civilní soud rozsudkem ve věci samé. Za případné uplatnění nedůvodné žaloby je žalobce sankcionován neúspěchem v řízení a povinností nahradit žalovanému náklady řízení (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Proto hrozbu podání žaloby na plnění v občanském soudním řízení nelze považovat za zásah do práv „poddlužníka“, tím méně za zásah do subjektivních práv veřejných. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku dále uvedl, že lze tedy konstatovat, že pokud „poddlužník“ podá žalobu proti rozhodnutí správce daně o námitce proti exekučnímu příkazu a jediným uplatněným žalobním bodem je tvrzení o tom, že k rozhodnému dni (doručení exekučního příkazu „poddlužníkovi“) žalobce neměl vůči daňovému dlužníkovi peněžitý závazek specifikovaný v exekučním příkazu nebo že je tento závazek promlčený, žalobce své dotčení na právech zakládající žalobní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. nejenže netvrdí, nýbrž přímo popírá. Takovou žalobu je proto třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Bylo by ostatně absurdní, kdyby správní soudy řešily námitku „poddlužníka“, že nemá žádný závazek plnit daňovému dlužníkovi, když stejnou námitku by zákonitě musely řešit soudy civilní v (případně paralelně probíhajícím) řízení o poddlužnické žalobě správce daně. Lze si jistě představit situaci, kdy by správní soudy dospěly k odlišným závěrům o shodné otázce než soudy civilní. Případné zrušení exekučního příkazu v důsledku závěru správního soudu o neexistenci postižené pohledávky by navíc nijak nebránilo správci daně v podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním jiné peněžitě pohledávky u civilního soudu (§ 73 odst. 3 věta druhá daňového řádu). Tento závěr naopak nic nemění na právu poddlužníka žalobu proti rozhodnutí správce daně o námitce podat, pokud tvrdí, že k dotčení jeho práv došlo jiným myslitelným způsobem v důsledku zasažení jeho skutečně existujícího závazkového právního vztahu s daňovým dlužníkem. V úvahu tak přicházejí námitky uplatnitelné samotným daňovým dlužníkem, například neoprávněnost daňové exekuce v důsledku neexistence vykonatelného exekučního titulu, promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek, závažné procesní pochybení správce daně apod.

V případě žalobce lze ze správního spisu zjistit, že žalovaný nařídil exekučním příkazem ze dne 23. 10. 2009 příkázání jiné peněžitě pohledávky daňového dlužníka vůči žalobci. Žalobce podal dne 5. 11. 2009 námitku, v níž tvrdil toliko to, že vůči daňovému dlužníkovi žádný závazek nemá, neboť pohledávky daňového dlužníka vůči žalobci zanikly na základě zaplacení faktur a započtení pohledávek provedeném dohodou. Žalovaný námitku zamítl napadeným rozhodnutím ze dne 11. 11. 2009, neboť dospěl k závěru, že pro vydání

exekučního příkazu byl splněn zákonný předpoklad, a sice exekuční titul, jímž je vykonatelný výkaz nedoplatků daňového dlužníka. Exekuční příkaz obsahuje veškeré náležitosti rozhodnutí podle § 32 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž uvedl, že námitku, že dlužník nemá vůči žalobci pohledávku, jež by mohla být oprávněnému nařízením výkonu rozhodnutí přikázána, může žalobce jako poddlužník uplatnit v případném sporu podle části třetí o.s.ř. § 315 odst. 1 o.s.ř.

Ve správní žalobě podané žalobcem proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí námítky žalobce uplatnil znovu toliko tvrzení o neexistenci závazku vůči daňovému dlužníku ke dni doručení exekučního příkazu.

Žalobce tedy v žalobě své zkrácení na právech netvrdil, naopak jeho tvrzení zásah do práv fakticky vylučovala.

Žaloba byla proto podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou (§ 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 65 odst. 1 s.ř.s.) a proto jí soud odmítl.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč soud rozhodl v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť řízení ve věci bylo zastaveno před prvním jednáním.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. srpna 2010

JUDr. Dagmar Štullerová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová